

KIS LAP

KÉRLELÉS. (Lásd a 381. lapon.)

TITIKE ESETE.

— Kicsi beszély képpel. —

TITIKE volt tudniillik a neve. Az az dehogya is volt ez a neve. De a mama úgy hívta, az apa is úgy hívta, meg a sokkal nagyobbik testvérbátyja is és a sokkal kisebbik hugocskája is. Sőt még az ismerősök is mind és a játszótársai is. Nem tudom, de azt hiszem, sokan egészen komolyan azt hitték is, hogy Titike a neve. Csodálkoztak ugyan rajta, de ha úgy volt, hát mit tehettek róla?

Voltaképen azonban mégsem volt úgy. Volt neki egészen komoly hangzású szép neve s ő maga mindig azt írta a könyveire, levelei, dolgozatai alá: Krisztina. Szerette is ezt a szép nevét, csak azt sajnálta, hogy oly ritkán hallhatja. Mert maga csak nem mondogathatta magának. Az az egy pedig, aki mondta — no, azt nem kívánta hallani.

Ez a valaki pedig nem volt más, mint Klára néni, »a jó öreg Klára néni«. De csak a többiek mondták azt, hogy »a jó öreg Klára néni«, Titike nem mondta. Az igaz, hogy az ellenkezőt sem mondta, sőt a kerek világért sem árulta volna el, hogy csak gondolja is; pedig azért mégis gondolta. És abból, hogy gondolta, könnyű kitalálni, hogy nem szerette a nénikét.

No, de ezt meg már épen nem merte volna megmondani. Hogy is merte volna, mikor a többiek mindnyájan annyira szerették és nagyon kedvesnek, figyelmesnek találták, a ki mindig csak azon töri a fejét, kinek mivel szerezhetne örömet. De bezzeg Titikével nem azt tette.

— Engemet mindig csak kinoz és csufol, zugolódott Titike magában. Fogadni mernék, hogy az igazi nevemen is csak azért szólít, mert ilyenkor mindig eszembe juttatja, milyen nevetséges, ahogy a többiek szólítanak. Juj, csak ne is kelene soha oda mennem hozzá!

Ezt azonban hiába kívánta. Mert a néni sokszor hívta, a mama pedig sokszor küldte oda, mihelyt otthon vagy nagyon sok dolog volt s nem akarták, hogy a gyermekek lábatlankodjanak, vagy pedig ha magukra maradtak volna. A nagy fiu elment a pajtásaihoz, a kicsike leánynak gondját viselte a dada, Titike pedig kénytelen volt a nénihez sétálni. A néni mindig úgy mutatta, mintha nagyon szívesen látná; de aztán volt ám borzasztó mulatás. Mindig ilyenformán szólt a néni:

— Félre tettem a számodra szép kis darab szöveteket, ki is szabtam baba-ruhának... ülj ide a varró asztalhoz és varrd meg. Ozsonnára kapsz megint jó csokoládét. Ugy-e jó lesz, kedves Krisztinám?

Már erre aztán mit mondhatott volna? Azt felelte:

— Oh, nagyon jó lesz. Köszönöm szépen, kedves néni.

Titkon pedig azt szerette volna, ha a baba-ruha is, a csokoládé is ott van, a hol a tavalyi hó.

Mert ki nem állhatta a csokoládét, de még sokkal kevésbé a baba-ruhavarrást. Elég kézimunkát kellett végeznie az iskolában, a bábujának meg már annyi ruhája volt, hogy sok is. Menynyivel kellemesebb lett volna azonban a nagy képes-könyvekben lapozgatni vagy akármi egyébbel elmulatni. De hát a néni

ezt kívánja. H nem lehet segíti köszönni azt a így aztán hog gyetlen néni?

No, de ne

Egy napo mindenki elme szakácsné ma dolga volt. A Titikének, men ott az időt est. Ez jó időtöltés

— Nagyo nem kérek bel

Ezt csak merte. Szó nél dult. A ki látta hogy ez egy n

TITIKE.

ezt kívánja. Hát persze meg kell tenni, nem lehet segíteni rajta. Még meg is kell köszönni azt a borzasztó csokoládét! Már így aztán hogy szeresse az ilyen kegyetlen nénit?

No, de nem is szerette.

Egy napon megint a történt, hogy mindenki elment a háztól, csak az öreg szakácsné maradt otthon, annak meg dolga volt. A mama tehát azt mondta Titikének, menjen Klára nénihez, töltsd ott az időt estig, aztán jöjjön szépen haza. Ez jó időtöltés lesz.

— Nagyon jó, köszönöm! Csakhogy nem kérek belőle.

Ezt csak gondolta, kimondani nem merte. Szó nélkül felkészülődött s megindult. A ki látta, bátran azt hihette volna, hogy ez egy nagyon engedelmes, kedves leányka. Pedig volt is eszében! Egészen másfelé járt az esze.

Megindulni megindult, mintha a nénihez menne. De amint befordult a sarkon, megállapodott és egy pár pillanatig gondolkodott.

— Az már bizonyos, hogy a nénihez nem megyek. Nem én! A néni nem tudja, hogy oda kell mennem... a mama pedig nem fogja megtudni, hogy nem voltam ott, eszébe sem jut kérdezősködni a

nénitől. Eltöltöm valahol a délutánt, inkább nem is ozsonnálok... ámbár van egy pár tizeském, vehetnék valamit. Nem bánom, ha egész délután az utcán kószálok is. Elég nagy a város.

Az már bizonyos, hogy a főváros elég nagy, akár egy hétig is kóborolhat, míg bejárja. Amint ezen gondolkodott, épen egy lóvasuti kocsi jött arra.

— Ez pompás! Van annyi pénzem, felülök és kocsikázok egy kicsit.

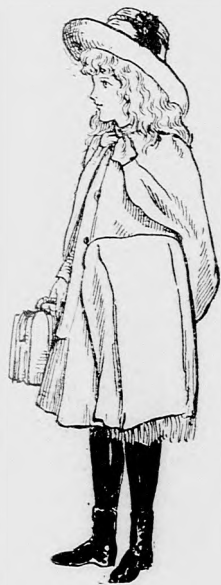
Felült a kocsiba és ment, maga sem tudta hová. Ugy is mindegy, csak az idő teljék. Meghuzódott az egyik sarokban s szinte félt föltekinteni, mert azt hitte, minden ember őt bámulja és mindenki azt fogja mondani:

— Ejnye, micsoda helytelenség már az, amit ez a leányka mivel!

De biz azt nem mondta senki, sőt az igazat megvallva, nem törődött ott senki Titikével. Lassankint tehát megnyugodott. Azaz csak kezdett volna megnyugodni, mikor megzavarta valami.

A kocsi megállt, egy pár ember kiszállt, mások meg beszálltak. És azok közt, akik beszálltak, volt egy öreg aszszonyság. Titike hirtelen nagy ijedten fordult el, mert az nem volt senki más, mint Klára néni. No, most mindjárt kész a veszedelem!

Szerencsére a néni a hosszú kocsitulsó végén kapott helyet egy igen kövér ur mellett, a kitől Klára néni nem is láthatott jól oda, a hol Titike ült. De nem is igen nézegetett. Titike nagy megnyugvással tapasztalta, hogy a néni csakhamar beszédbe eredt a kövér úrral meg a másik szomszédjával. Olyan vidáman be-

TITIKE.

szelgettek, hogy egész multságuk volt. Még bizony ezek az idegenek is azt fogják mondani, hogy milyen kedves ez a jó öreg néni! Tudnák csak!

Titike mozdulni sem mert és csak akkor lélekzett föl, mikor a néni megmozdult, felállt, még pedig azért, hogy leszálljon a kocsiról.

— Mégis szerencsém volt; nem is sejti, hogy együtt voltunk a kocsiban. Most már nyugodtan mehetek odább. Kimegyek a ligetbe s onnan vissza. Épen kifutja a pézsem.

Az ám! Mintha tudhatná azt valaki, mi lesz egy percz mulva a legszebb terveiből.

Klára néni leszállt a kocsiról, — csak hogy nem úgy, amint akarta. Hogy történt, hogy nem: a magas kocsi hágsón megcsuszott a lába s ő ijedt sikoltással lezuhant, végig terült az utca kövezetén. A kocsiban levők felugráltak, az utcáról is sok ember futott össze, hogy segítsen. Titike is minden egyébről megfeledkezve, ott termett a néni mellett, mert rossz szívé nem volt ő, hogy a nagy bajt közönyösen tudja nézni, csak azért, hogy a maga hibája titokban maradjon. Ő segített tehát legjobban és csakhamar lábra is állították a nénit. Szerencsére nem történt valami nagyobb baja. Megütötte ugyan magát, de nem tört se keze, se lába, csak kicsit kábult volt a nagy zuhanástól és nem is igen tudta, ki van körülte, Titikére sem igen ismert rá.

Egy orvos is volt épen ott s az így szólt:

— No, nincs nagy baj. Legjobb lesz

bérkocsit hozatni és haza kíséreni. Csak azt kell tudnunk, hol lakik.

— Majd én haza kísérem a nénikét, szólt Titike.

Előhívtak egy bérkocsit, beültek s Titike megmondta, hová hajtson. A néni még a kocsiban is egy ideig kissé kábultan ült, de aztán lassankint jobban lett és csodálkozva nézett Titikére. Nem igen tudta hamarjában megmagyarázni magának, hogyan került ő így össze Titikével.

— Furcsa! Hát te hogy jutottál ide hozzám? kérdé.

— Majd elmondom, kedves néni. De most már megérkeztünk... majd bekísérem a szobájába, csak támaszkodjék jól reám.

Erre azonban már nem is igen volt szükség, mert a néni ezután lassacskán egészen fölocsudott. Mikor pedig bent voltak a szobában, már egészen rendes módon járt-kelt. De most már aztán kérdezősködött is. Titike pedig akarta vagy sem, kénytelen volt vallani.

— Hát... hát édes nénike... az úgy volt, hogy a mama engem a nénikéhez küldött...

— De hiszen épen másfelé mentél.

— I... igen... mert... izé... hát... nem akartam ide jönni.

Ezután persze tovább is kellett vallani, míg végre is kisült, hogy biz ő nem szeret ide járni a nénihez, eddig sem jött soha szívesen. Amire aztán annak a megvallása következett, hogy mért nem jön szívesen, mert rettentő mód nem szereti a csokoládét, sem a babaruha-varrást.

— Nem szereted? De hát mért nem mondtad ezt már régen? Hiszen én ezzel

kedveskedni akartam neked. Azt hittem, így szerzek neked legnagyobb örömet. Még szinte egy kis gondomba is került, hogy mindig meglegyen.

Egy darabig nagyot bámultak egymásra, aztán — mindaketten nagyot nevettek.

— Jaj nénike! szólt Titike. Hát mikor én boszankodtam és mérgelődtem, ekkor a nénike azt hitte, pompásan mulatok?

— Persze! Te pedig, mikor a kedvedet akartam keresni, azt hitted, hogy én csak untatni és boszantani akarlak.

— Biz én azt hittem. De hát hogy is eshetett ez meg ilyen furcsán?

— Nagyon egyszerű a magyarázata, édes leányom. Nem voltál nyílt és őszinte. Ha mindjárt az első vagy második alkalomnál hozzám jössz és így szólsz: »Nénikém, nem szeretem én ezt meg azt, ne kényszerítse rám, ha épen nem nagyon szükséges« — hát akkor én mindjárt mást teszek, mert én csak azt kívánom, hogy kellemesen töltsd nálam az időt. No, csak-hogy tudom: most már mindig először egy kis tanácskozást fogunk együtt tartani, mi volna legjobban kedvedre. Remélem, így aztán nem fogsz többé szökésre gondolni, ha hozzám küldenek.

Dehogy gondolt többé Titike efféle! Olyan pompásan elmulatott a nénikénél, hogy még olyankor is oda igyekezett, mikor nem küldték.

Tapasztalásának pedig másféle hasznát is vette. Mert ha valami bántotta, nem duzzogott, nem mérgelődött titokban, hanem nyíltan, őszintén szólt s erre aztán

mindig vagy segítettek a bajon, vagy megmagyarázták, mért nem lehet segíteni, és akkor, mint okos leányka, bele nyugodott.

KÉRKEDŐ BÁBU.

NEM vagyok én iczaricza,
Olyan rongyos, mint a Vicza!
Kalapomnak karimája
Mutatja, hogy ki vagyok én:
Vagyok rangos uri dáma.

*Kalapomon toll-rengeteg,
Csak úgy lobog, csak úgy remeg.
Még csipke is diszlik rajta,
Brüsszeli az, a javábul,
Drága, finom, nóbilis fajta.*

*Fürtözetem kender-szőke,
Ömlik a jó szag belőle.
Rózsza piros arczom, ajkam,
Merő csin, báj, kellem, szépség,
Előkelő minden rajtam.*

*A köntösöm ujjá puffos,
A ruhámnak alja hirczos;
Virágos övétől kezdve
Végig van az füzérekkel,
Művészien kihímmezve.*

*Jobb kezembem keszkenő van,
Bal kezemben legyező van,
Száz szónak is egy a vége:
Én vagyok az új Melinda,
Anikónak büszkesége.*

AZ ÖRÖKZÖLD HÁLÁJA.

— Mese. —

ÖNTÖZŐ kannával a kezében járt körül a kertész. Szorgalmasan locsolgatta a virágokat és különösen gondja volt a kényes rózsákra, melyek épen javában viritottak. Kapott is mind-

egyik annyi vizet, hogy minden gond nélkül nézhetett a forró nyári nap elé.

Annál nagyobb volt a bűja egy kicsike kis zöld növénykének ott a félre eső zugban. Egy kis örökzöld bokor volt, mely egy félig kiszáradt vén fa tövében hajtott ki a földből.

— Ah, csak egyszer-másszor rám is gondolnának! sohajtá. Olyan szomjas vagyok!

Egy pajkos lepke épen arra szállt s gunyosan mondá:

— Arra ugyan hiába vársz! Van esze a kertésznek, hogy nem pazarolja a vizet ide a vén kiszáradt fa tövére. Te is okosabb helyen dughattad volna ki a fejedet a földből. Ugyan szép szomszédságban vagy itt ezzel a vén fával. Biz én is inkább a rózsához megyek, azokat megbámulják.

Az öreg fa félig busan, félig boszankodva szólt közbe:

— Csak menj és ne fecsegj! Mit busitod ezt a szegény kis szomszédomat? De az már igaz, kedves kis örökzöld barátom, hogy rossz helyre tévedtél ide mellem. Én már kivénültem az életből, csak úgy kegyelemből hagynak meg, mert a mostani gazda nagyapja ültetett, de már

felém sem néz senki. Így aztán téged sem látnak meg. Hanem azért ne busulj! Jön majd egy-egy jó eső és eloltja szomjuságodat; mikor pedig kisüt a forró nap, én a vastag törzsemmel árnyékot vetek reád.

— Milyen jó vagy te, kedves öreg fa! Megvigasztalsz, meg is védsz. Csak-hogy én szegény kis jószág nem tudom meghálálni.

— Soha se gondoldj velem. Beérem én azzal, ha szeretsz.

Szerette is a szegény kis örökzöld és odasimult a száraz vén fatörzshöz.

— Megállj csak, ha megnövök, majd felfutok rajtad és megszépítelek, nem leszel olyan megvetett vén fa.

És a kis örökzöld szépen lassacskán nőtt, kuszott fölfelé a fatörzshöz. Csak keveset haladt egy-egy esztendőben, de nem csüggedt. Lassan, de folyton feljebb jutott s befutotta a vén fának elszáradt ágait. Egyszerre aztán a kert gazdája, amint arra sétált, megpillantotta.

— Oh, mily szép! Mintha újra kizöldült volna a vén fa. Nem is látszik a száraz törzse, csupa zöld levél. Igazán gyönyörű! Hé! kertész! Gondja legyen erre a vén fára és az örökzöldre, jól ápolja s padot is tegyen ide alája, ez lesz ezentúl a kedvencz helyem. Itt friss zöldet látok akkor is, mikor már minden egész elhervadt.

S úgy lett. A vén fa nem volt többé elhagyott, megvetett jószág, mindig jártak-keltek, pihentek ott körülte. Csakhogy nem a vén fát szerették és bámulták, hanem az örökzöldet. Ez röstelte, de a vén fa így szólt hozzá:

— Nincs mit röstelned, mert csak rendjén van, hogy téged szeretnek, te vagy a szép. Hálás akartál lenni s e nemes indulattal megérdemelted, hogy téged érjen a legszebb jutalom. A büszke rózsák pompája hamar elvirul, el is felejtik őket, de te nemes érzülettel felkuszál hozzám s télen-nyáron te vagy a kert disze.

A HÁROM ARANY ALMA.

— Mese a görög hajdanból. —

(Közli Szidi néni.)

ESSZE földön, hajdanában, réges régen : gyönyörű, mesés szép kert virult — a Hesperidák kertje. Ebben a kertben volt egy fa, melynek gyümölcse arany alma volt.

Mindenki hallotta hírét, de igazában csak kevesen látták. Bátor ifjak, kalandra vágyók, el is indultak oda; sokan vissza sem jöttek, egy sem hozott haza az almából. Nem csoda tehát, hogy az emberek azt hitték: lehetetlen azokból szakítani, vagy talán olyan arany alma nincs is igazában. Beszélték, hogy rémes százfejű sárkány őrzi a csudás fát, és felváltva ötven feje mindig ébren van, míg a másik ötven aluszik.

De azért mégis akadt fiatal ember, aki megunva a csendes, nyugalmas életet, elment fölkeresni a Hesperidák kertjét.

Történt pedig hogy egy ifju hős is, aki születése óta alig élvezte a nyugalmas életet, elindult oda. Kies Olaszországon vándorolt keresztül, hatalmas bunkóval izmos markában, ível, puzdrával a vállán, míg hősies alakját a világ legnagyobb, legszilajabb oroszlánjának a bőre fedte. Ő ölte meg ezt is egymaga; és bár nagylelkű ifju volt, lelkében az oroszlánhoz hasonló szilajság élt.

Utközben kérdezősködött, vajjon jó uton jár-e a híres kert felé? — de senki sem tudott fölöle és voltak, akik szívesen nevettek volna a hősön, hogyha nem volt volna olyan hatalmas a bunkója.

Az ifju pedig tovább vándorolt lan-

kadatlanul, míg végre elért egy folyóhoz, melynek partján vidám leánykák virágot fontak koszoruba.

— Megmondanátok, kérlek, szölitá meg őket az idegen, jó uton vagyok-e erre a Hesperidák kertje felé?

A lányok éppen javában mulattak; dalolva, kacagva koszoruzták meg egymást a lenge, harmatos virág-füzérekkel, és mintha tündérerő rejlene érintésükben, a virágok az ő játszó kezükön bájosabbra, illatosabbra virultak, mint mikor saját gyökereikből szívták magukba az életet. Hogy azonban meghallották a jövevény ifju kérdését, ijedten ejtették ki kezeikből a virágokat és bámulva néztek fel hozzá:

— A Hesperidák kertje! kiáltá végre az egyik. — Hát van még ember, aki elég merész oda elmenni, miután már annyian odavesztek!?!... Mondjad meg, bátor idegen, mit akarsz te ott?

— Egy bizonyos király, aki nekem atyámfia — válaszol az idegen — megparancsolta, hozzak neki onnan három arany almát.

— A legtöbb ifju, aki ezeket az almákat megy keresni — mondá egy másik leányka — vagy a saját maga számára óhajtja megszerezni, vagy olyan valakinek, akit nagyon szeret. Nagyon szereted te azt a király rokonodat?

— Talán nem is nagyon szeretem — felelé az idegen sohajtozva. — Sokszor volt kegyetlen hozzám. De már az az én végzetem, hogy parancsának engedelmeskedjem.

— És tudod-e — kérde a leányka, ki az előtt szóllott — hogy százfejű, rettentő sárkány áll őrt az arany almák fája alatt?

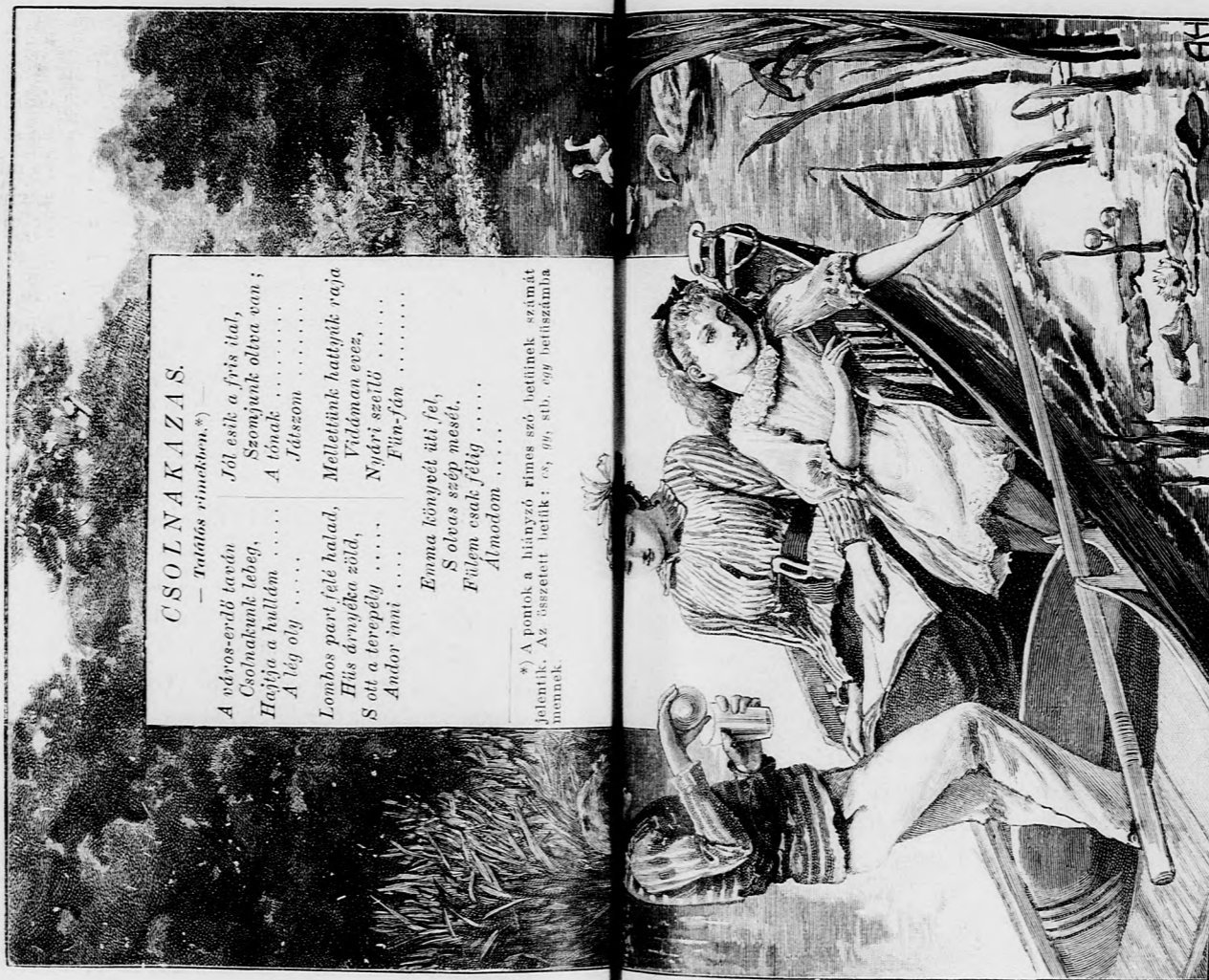
— Jól tudom, mondá az ifju nyugodtan. De bölcsőmben kezdtem, s még maig is az a foglalkozásom, csaknem legkedvesebb időtöltésem, hogy kigyóval, sárkánnyal birkózzak.

A fiatal lányok jobban szemügyre vették az idegent. Látták nehéz bunkóját, a hatalmas oroslán bőrét a vállán, kemény, hősies alakját, és azt sugták egymásnak, hogy ez az ifju olyannak látszik, mint aki azt a hőstettet véghez vinni is képes, a melyre más halandó ember alig merne vállalkozni. De a százfejú sárkány sem tréfa ám!

Melyik az a halandó, volna bár száz élete, aki megmenekülhetne az ilyen szörnyetegnek a karmai közül? A jó leányoknak szinte fájt a szivük, mikor elgondolták, hogy ez a bátor ifju mekkora veszedelembé készül és alighanem a sárkány száz mohó szája egyikének lesz a martalékjává.

— Térj vissza, esedeztek mindnyájan; menj vissza hazádba! Édes anyád, ha ép egészségben lát, örömkönyekkel fogad, mert magad bizonyára kedvesebb vagy előtte minden győzelemnél! Ne bánd az arany almákat, ne törődj a királlyal, kegyetlen bátyáddal! Nem akarjuk, hogy martaléka légy a százfejú sárkánynak!

Az idegennek, ugy látszott, már türelmét fogyasztotta a sok ellenvetés. Hanyagon emelte föl hatalmas bunkóját és

CSOLNAKAZAS.

— *Talátos rimokban.**

A vörös-erdő tanán
Csolnabunk lebeg,
Hajlja a hallám
A lég oly
Játszom
Lombos part fél halad,
Hús árnyéka zöld,
S ott a terepély
Andor imá
Jól esik a friss ital,
Szomjunk olta van;
A lónak
Játszom
Mellettké hatlyék raja
Vidáman evez,
Nyári szőlő
Fűn-fán
Enma könyvé üti fél,
S olvas szép mesét,
Fülem csak félig
Almodom

* A pontok a hiányzó rimes szó helyének számát jelentik. Az összetett betűk: *cs, gy, stb.* egy betűszámba mennek.

rántott vele a közel sziklára. A könnyed ütés mégis darabokra zuzta a hatalmas sziklát. Az idegennek ez alig került több

fáradtságába, mint mikor a leányok egyike virággal meglegyinté a pajtása rözsás arczát.

És leült a jó leányok közé a fűbe s elmondta nekik élete történetét, kezdve azon a napon, mikor (a mennyire még emlékszik) egy harcosnak ércz paizsa volt az ő bölcsője. Azon feküdt ő és pislogó apró szemével nézte a napfényt, midőn két óriási kigyó kuszott feléje és tágra nyitva undorító szájukat, már el akarták nyelni; de ő, bár alig volt néhány hónapos gyermek, megragadta apró markáival a kigyókat és megfojtotta mindakettőt. Suhancz volt még, mikor megölt egy hatalmas oroslánt, aki csaknem akkora volt, mint az, melynek a bőre a vállait takarja. Később azután megküzdött egy csuf szörnyeteggel, a Hydrával. Ennek kilencz volt a feje és rendkívül éles foga mindegyikben.

— De a Hesperidák sárkányának száz feje van ám! veté közbe egy leányka.

— Azért mégis inkább megküzdök két ilyen sárkánnyal, mint egyetlen egy Hydrával; mert ennek alig hogy a fejét vettem, nyomban kettő nőtt ki a helyébe, meg aztán a lekasabolt fejének életét ki sem lehetett oltani, mert még akkor is harapott, mikor

— Nem gondoljátok, mondá mosolyogva az ifju, hogy ilyen ütessel szét zúzhatnék egyet a sárkány száz fejéből?

már régen le volt vágva Kénytelen voltam tehát egy nagy kő alá temetni, hol kétség kívül maig is él és harap. De a

Hydra maga és a többi nyolcz feje többé nem bánt senkit.

A jószivü leányok, föltéve, hogy vendégüknek még sok az érdekes mondani valója: szólót, bort hoztak frissitőül és hol az egyik, hol a másik csipkedett a zamatos szőlőből, hogy az ifju ne szégyenkezzék egyedül enni.

Ez pedig folytatva elbeszélését, elmondta, hogy-mikép üldözött egy gyors-lábu szarvast tizenkét hónapon át egy folytában anélkül, hogy akár csak egy lélekzetvétele is megállt volna, míg végre az agancsánál kapta meg és úgy vitte haza azon elevenen. Másszor meg különös faj népséggel küzdött, mely félig ember, félig ló alakban oly undorítólag hatott reá, hogy kötelességének vallotta valamennyit elpusztítani, hogy a föld hátán ne is létezzék többé ilyen csúf emberfaj. Nagyra volt az ifju még avval is, hogy kitakarított egy istállót.

— No bizony! Ez is valami? kérdé mosolyogva az egyik leányzó. Akármelyik falusi suhancz megteszi!

— Hja, ha amolyan közönséges istállórul volna szó — viszonzá az ifju — meg sem említeném; de ez olyan rengeteg nagy munka volt, hogy akár egész életemen át dolgozhattam volna, míg bevégezem, ha szerencsére jó ötletem nem jó. Bevezettem egy folyó medrét az istálló ajtaján, s ez rövidebb idő alatt elvégezte a dolgot.

Látván, mily figyelemmel kísérik hallgatói a beszédét, még elmondta kalandját a vad bikával, melyet elevenen gyürt le, s számtalan szilaj lóval, melyeket mind megölt és megszelidített; mikép

győzte le Hippolytát, az amazonok harczos királynőjét. Említette azt is, hogy letépte Hippolytának a tündérövét is, melyet ajándékba hozott a király leányának.

— Venus istenasszony öve volt-é ez? kérdé a legcsinosabb leányka, mely széppé teszi azt, aki viseli?

— Nem az, mondá az idegen; Mars istennek volt az a pallos-öve, és csak bátorrá, hősiessé teszi azt, a ki viseli.

— Ó, egy ócska pallos-öv! mondá a leányka fitymálva — ez bizony nekem nem is köllene.

— Jól mondod; helyeslé az idegen.

De legkülönösebb kalandja volt Geryonnal, a hatlábu emberrel. Milyen furcsa alak is volt az, és milyen ijesztő! Aki lába-nyomait látja a homokban vagy a hóban, azt hinné, három ember járt arra, barátságosan egymás mellett, és mikor jönni hallják, azt hihetik, több ember közeledik egyszerre. Pedig csak az a fura Geryon maga jött bandukolva a hat lábán. Hat láb és egy óriási test! Bizony különös egy szörnyeteg volt; és mennyi tenger saru kopott le ennek az embernek a lábairól egy esztendő alatt!

Mikor az idegen bevégezte kalandjainak elbeszélését, hallgatóinak figyelmes arczába nézett.

— Talán már hallottatok is felőlem? mondá szerényen. A nevem Herkules.

— Sejtettük, mondák a leányok, mert hőstetteidet ismeri egész világ. Most már nem csodáljuk, hogy el akarsz menni a Hesperidák kertjébe az aranyalmákért. Ide a virággal, testvéreim! Koszoruzuk meg a hőst!

Körül fonták fejét, széles vállait gyönyörű virágfüzérrel, hogy az oroszlánbőrt teljesen elfödtek a rózsák. Elvették a nehéz bunkóját és elborították a pirosabbik rózsákkal, hogy alig látszott ki alólók. Olyan volt, akár egy roppant bokréta. Azután körül fogva Herkulest, gyűrűtánczot lejtettek körülte s énekeltek, amiből végre dicsérő dal, azaz hymnus lett, a nagy hős ünneplésére. Herkules pedig megörült, hogy e jó és szép hajadonok hallottak az ő vitézi tetteiről, melyekben annyi veszedelemmel, annyi fáradsággal küzdött meg. De evvel még nem érte be. Nem tartotta érdemesnek azt, amit már kivivott, ennyi dicsőségre; hátra van még az a másik, az ő legvakmerőbb, legveszedelmesebb vállalkozása.

— Jó leányok, — mondá, midőn azok bevégezték az éneket — most, hogy már tudjátok kilétemet, nem mondanátok meg, mely uton érhetnék el a Hesperidák kertjébe?

— Hát mindjárt el kell oda menned? kiálták. Hiszen már annyi csodát műveltél, oly viszontagságos életet éltél, — nem maradnál itt e csendes folyam partján pihenni.

Herkules a fejét csóválta.

— Mindjárt el kell mennem, mondá.

— Ugy hát megadjuk a tőlünk telhető legjobb utba-igazítást, mondák a leányok. — El kell menned a tenger-partig, ott keresd föl az öreget és bizd rá, hogy megmondja, hol található az arany almák?

— Az öreg? ismétlé Herkules nevetve a különös megnevezésen. — Valjon ki lehet az az öreg?

Hát a tengeri öreg. Ki más is lehetne? válaszolták erre a leányok. — Van neki ötven leánya, akiket nagyon szépségnek tartanak, de mi nem igen kívánjuk az ismeretségüket, mert tengerzöld a hajuk és úgy lubiczkolnak egész nap a vízben, mint a halak. Ezzel az öreggel köll beszélned; az világlátott ember, aki jól ismeri a Hesperidák kertjét, lévén az egy szigeten, melyre ő sokszor szokott ellátogatni.

Midőn a leányok még megmondták, hol éri legbiztosabban az öreget, Herkules köszönetet mondott a jószágukért; a virágokért, melyekkel megkoszorúzták; az énekért, mellyel megtisztelték és az utbaigazításért.

Aztán utnak eredt.

Az egyik leányka még utána kiáltott:

— Jól fogd meg az öreget, ha kezdedbe kerül, inté mosolyogva. Ne döbbsen meg semmi, akármi történjék. Csak el ne ereszd, akkor aztán megmond mindent, amit tudni akarsz.

Herkules szépen megköszönte a figyelemztetést is, és folytatta utját. A leányok pedig vissza tértek virágjaikhoz. Még hős látogatójukról beszélgettek, mikor az már messze járt.

— Ha vissza jön ide a három arany almával — mondák — miután megölte a százfejű sárkányt: megkoszorúzzuk a legeslegszebb virágainkkal.

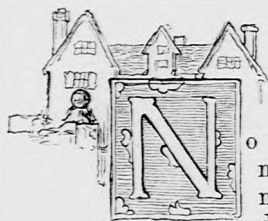
Az alatt Herkules lankadatlanul haladt mind előbbre, hegyen, völgyön és sűrű, sötét, magányos erdőkön keresztül. Néha-néha magasra emelte a bunkóját és játszi ütésekkal szétzuzogatott hol egy terepély tölgyfát, hol egy kiálló szirtet.

Képzelete annyira el volt telve óriásokkal, szörnyetegekkel, melyeknek legyőzését élete kötelességének tartotta, hogy talán óriásnak nézte a sátoros fát. Szaporán szedte a lábait, egyszer sem állapodott meg, se vissza nem fordult, míg végtére távolról meghallotta a tenger moraját. Erre kétszeres gyorsasággal haladt és nemsokára el is ért a parthoz, hol a hullámok ereje megtört, s hosszú tarajos barázdában turták a tajtékot a szivós főveny széle felé.

(Vége következik.)

BÁTOR BANDI.

— Kicsi beszélyke. —

NO MÁR azt szeretném látni, ki merne nekem mondani, hogy én félek valakitől! Álljon elő akárki és akármi, próbálja meg, megijedek-e?

Az már bizonyos, hogy Bandi nem olyan legénynek látszott, aki egykönnyen megijed valamitől. Izmos, hatalmas erejű suhancz volt és ugyancsak óvakodott mindenki, hogy baja legyen vele. Mert magánál sokkal nagyobb és idősebb fiukat is a félkezével vert le a földre s pajtásai három szomszédos faluban úgy bámultak rá, mintha legalább is Kinizsi Pál volna. Akadt ugyan egyik-másik, aki úgy titokban olyanformát gondolt, hogy Bandinak a bátorsága azért mégsem olyan nagyon bizonyos; de mondani senki sem merte és jól tette, mert pórul járt volna.

Most épen a szomszéd faluban volt és ott dicsekedett. Ott sem akadt volna

senki, a ki ellenmondani mert volna, ha véletlenül épen oda nem téved az öreg erdész, aki hallotta a Bandi hetvenkedő beszédét. S az öreg csöndesen, nyugodtan így szólt:

— Meghiszem, kedves öcsém, meg hiszem, hogy nagyon bátor és erős vagy. De még eddig csak azt láttam, hogy erős vagy. A bátorság pedig egészen más dolog. Mert ha valaki nagyon erős, akkor nem kell valami nagy bátorság hozzá, hogy földhöz vágjon valakit, a ki sokkal gyöngébb. Már például egészen más dolog, ha valaki éjjel keresztül megy már az erdőn, a merre neked ma haza kell menned. Nekem ott egyszer három zsvánnyal volt dolgom... az ilyen zsvány nép lesbe áll és hirtelen előrohan, lő, szur, vág, mikor az ember nem is sejtí a veszedelmet. Aztán ott a nagy szikla mellett van az a hely, a hol azt mondják, éjjel kísértet jár. No már ha ott zsványokkal, kísértettel találkoznál, akkor megmutathatnád, milyen bátor vagy.

Volt a fiuk közt több, a ki nagyot nevetett. Azért nevettek, mert tudták, hogy biz abban az erdőben nincsen se zsvány, se kísértet, ami ugyis csak mese. De Bandi azt hitte, rajta nevetnek s ha nincs ott az öreg erdész, bizony eldöngette volna a nevetőket. Pedig hát úgy titkon egy kicsit meghökkent. Nem tréfa, amit az öreg mondott. Már sötét este van... s neki azon az erdőn át kell haza mennie... De a világért sem árulta volna el, hogy meghökkent. Inkább ő is nagyot nevetett.

Nevetett akkor is, mikor végre megindult haza. Már sötét este volt, de azért neki indulhatott, mert jól ismerte az utat. Ment is szaporán és bátran, amíg az erdőbe nem ért. Itt is előre lépkedett ugyan, de valami furcsa érzés lepte meg. Mindig újra eszébe jutott, amit az öreg erdész mondott... és a hány zsvány-históriát és kísérteties mesét valaha hallott, az

most
ha v
rabl
Vag
nagy
rette
gyön
senk
hetv

alá
hogy
ten l
pedi
tak;
ment
akár
zaj.
s épp
hők
nem
alako
fényk
karj
méle

gára
reme
el, m
solyg
zadni

Amit
vissz
két k
utmu
gyáva
hogy
nem
szem
dig n
bajna

venk
bátor

most mind keresztül villant a fején. Hát ha valamelyik fa vagy szikla mögött gonosz rabló leskelődik és hirtelen ráront, leüti?.. Vagy ha itt ni... már éppen eljutott a nagy sziklához... ha most elő jön az a rettenetes kísértet!..... Hideg veríték gyöngyözött a Bandi homlokáról; bizony senki sem ismert volna benne rá a híres hetvenkedőre.

Hát még amint egészen a nagy szikla alá jutott... egyszerre csak azt hallja, hogy léptek hangzanak mögötte... ijedten hátra tekintett, de nem látott senkit, pedig a léptek egészen tisztán hallatszotak; valaki követte s ha ő sebesebben ment, üldözője is gyorsabban követte, akárcsak a léptei visszhangja lett volna a zaj... Reszketve, kábultan sietett odább s éppen hogy a sziklát elhagyta, a felhők mögül kibukkant a hold és Bandi nem messze, éppen szemközt, egy magas alakot pillantott meg a halvány holdfényben, amint az feléje tárja két hosszú karját. Ez a kísértet! A rémülettől eszméletét veszítve rogyott a földre.

Másnap hajnalban ott találta a dolgára indult öreg kertész. Felköltötte s a remegő Bandi zavartan, hebegve mondá el, miképp maradt ott. Az öreg csak mosolygott és semmiképp sem akart megbor-zadni, hanem így szólt:

— Nem volt itt semmi veszedelem, Amit hallottál, az csak a saját lépteid visszhangja volt ott a sziklánál... az a két karu kísértet pedig most is itt áll, az utmutatót nézted volt annak, mert félnék, gyáva vagy. Tanuld meg, kedves öcsém, hogy az igazi bátorság a lélekben lakik s nem az a bátor ember, aki gyöngébbekkel szemben erőszakoskodik, hanem aki mindig nyugodtan, okos ésszel néz szemébe bajnak, veszélynek.

És e naptól fogva Bandi nem hetvenkedett, hanem iparkodott, hogy igazi bátor emberré legyen.

KÉRLELÉS.

(Képpel a czimlapon)

HÁZÉPÍTŐ játékosnak
Eltöré egy oszlopát,
S a kárt, melyet elkövetett,
Könnymün fogja te rád.

Könnymüen, hazugul is
Vallatám, s nem tagadott.
Most szivén kö oszlop gyanánt
Hordja a kis oszlopot.

Engem kért meg Jani öcséd:
Kérlelnélek, Esztikém!
Jó vagy és engesztelékeny,
Még bocsátsz könnyedén.

Nem csak könnyedén bocsátsz meg,
Szivedre is öleled,
S feszülte: úgy mint eddig,
Tovább is játszik veled!

AZ ÓVATOS GÓLYAPÁR.

— Természetráji csevegés. —

HINDENKINEK, a ki barátja a szép, bölcs természetnek, örömet és élvezetet nyújt, ha megfigyelheti, mi történik a természet világában. És különösen érdekes, ha figyelemmel kísérjük az állatvilágot, akár négy lábut, akár szárnyast, akár vízben élőt vagy csak kicsike rovar is. Mindegyiknél tapasztalunk valamit, ami arról győz meg, hogy kár azt mondanunk: »oktalan állat!« Nemcsak érez az állat is, nemcsak örül, busul, haragszik, hanem gondolkozik is. És a ki ezt sokszor, mindenféle állaton megfigyelte, az nem lesz soha durva, kegyetlen az állatokhoz.

Egy jeles természettudós mondotta ezeket, mikor leírta, mit tapasztalt egy gólyapárnál. Így beszélt el, amit látott:

Sok év óta ott áll már a gólyafészek az udvarom közelében, egy félig kiszáradt vén hársfa tetejében. Nem bántja senki, mert a gólyamadarat még a tudatlan ember is szereti. Annyit mindenki tud róla, hogy ez a szelid, jó madár nem okoz semmi kárt, és ha néha egy-egy halacsát kihalász is a patakából, százszoros hasznot tesz érte mindenféle kártékony kisebb állat elpusztításával.

A mi gólyafészkünk tehát békességben van ott a helyén s minden tavaszon pontosan megjönnek régi lakói. Elfoglalják szellős palotájokat, kiköltik és fölnevelik ott a magasságban fiókáikat. Rég figyelemmel kísértem őket és észre vettem, hogy esztendőről esztendőre mindig pontosan, egyformán végezték a dolgukat. Mikor a fiatalok már repülni kezdtek: az első állomás, a hová az öregek vezették, mindig a közeli nagy magtár teteje volt. Többször megtették ezt az utat, s mikor a fiatalok már könnyen eljutottak ideig, következett a második állomás. Ez már kissé távolabb volt és jóval magasabb: egy pihenő gyárnak a magas kéménye.

Néhány évvel ezelőtt azonban ennél a második állomásnál szomorú esemény történt. A mint az öregek oda vezették a négy fiatal gólyát, a még ügyetlen, gyöngye kicsinyik egyike rosszul ereszkedett le a kéményre s elbukott. Még pedig oly szerencsétlenül bukott, hogy nem kifelé esett, hanem be a mélységes kémény-nyílásába. Ott bizonyosan, amint vergődött, csak

mindinkább összetörte a fejét, szárnyait s mire lezuhant a kémény aljára, már életelenül terült el. Az öreg gólyák sohasem látták többé ezt a fiokat.

Csak hogy ők akkor ott fent hamarjában nem tudták, mi történt. Azt azonban látták, hogy baj esett. Az öregek nyugtalanul röppentek fel, körül-körül keringtek a kéményt, lekukkantottak a nyílásba, aztán leültek, vártak és újra kezdtek. De a szerencsétlenül járt kis gólyát hiába várták s végre is a többi hárommal vissza repültek a fészekhez.

Itt mintha nagy családi tanácskozást tartottak volna. Sokáig hangosan, izgatottan kelepelték az öregek, aztán hirtelen fölkerekedtek és elszálltak.

Azt hittem, bele nyugodtak a szerencsétlenségbe, melyen immáron seigteni úgy sem lehetett, mentek tehát dolgukra: élelmet keresni maguknak és fiaiknak. Azt a veszedelmes kéményt pedig bizonyosan kerülni fogják jövőre, mert minden állat nagyon jól emlékszik az olyan helyre, a hol valami baj érte.

De nem úgy történt. Az öreg gólyapár egészen mást gondolt.

Kevés idő múlva azt vettem észre, hogy a két öreg gólya megint ott szállong a kémény körül. Eleinte azt tudtam, még mindig az eltűnt kis fiók visszatérését várják, de aztán láttam, hogy más valamiben törnek a fejüket. El-elröpültek, meg visszatértek s valahányszor visszatértek, a csőrükben mindig egy-egy hosszú ágat, vesszőt vittek föl a kéményre.

Mihamar tisztában voltam vele, mit mivelnek: berakták, eltorlaszolták azt a veszedelmes nyílást.

Világos, hogy a megszokott repülő próbáktól nem akartak eltérni. Közélen nem volt olyan alkalmas második hely, mint ez a magas kémény, ennek tehát jövőre is hasznát akarták venni. De nehogy újra olyan szerencsétlenség érje valamelyik éhletlen kis fiokat, gondosan elejét vették a bajnak.

Nem vált volna-e becsületére ez az óvatos gondoskodás bárkinek is?

De a következő esztendőben csak még inkább megszerettem az én ügyes és óvatos gólyáimat.

Ősz elején elköltöztek szokásuk szerint, aztán kora tavasszal megint pontosan megtértek és elfoglalták ősi fészkeiket. Újra ott sétálgattak a mocsaras mezőn, mignem megjött a költés ideje s láttam, hogy a fészekből ismét négy fiatal gólya nyujtogatja a vöröses csőrét. Aztán megjött az ideje, hogy ezek is kezdték tanulni a repülést.

Vissza emlékezve a tavalyi eseményre, kíváncsi voltam, vajon az öreg gólyapár most is elvezeti-é a fiatalokat arra a veszedelmes kéményre. Mert ott megint csak olyan nagy volt a veszedelem. A rőzsés galyakat, melyeket a gólyapár tavaly odahordott a nyílás befödésére, a szélviharok azóta rég lesöpörték onnan.

Nem csekély volt a meglepetésem, mikor észrevettem, hogy a gólyapár is nemcsak jól emlékszik a tavalyi szerencsétlenségre, hanem jó előre gondoskodik, hogy a baj ne ismétlődjék. Még mielőtt a kicsinyek megkezdték volna a repülést, az öregek újra össze hordtak rőzsét, galyat és újra befödtek a nyílást. És aztán aggo-

dalom nélkül vezették fiaikat a repülési tanfolyam e második állomására.

Én pedig meggyőződtem, hogy hosszú csőrű barátaim nem csak emlékeznek, hanem gondolkoznak is és tanulnak a kárukon.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVI. kötet 22-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Szeleburdi.

Helyesen fejtették meg: Hadzsy Olga, Somssich Eszter, Dessewffy Antal, König György és Dénes, Maller Margit és Imre, Matkovich Ilonka, Bezerédj Marianne, Toldy Ernő, Ráth Ilonka, Schönbeck Kálmán és Gyula, Perl Gyula és Ernő, Kelemen Ilonka, Kramberger Margit, Szeremley Luiza, Harsányi Aranka, Schmidt Jenny és Gusztáv, Steineker Pista, Makay Irma, Szabadi Árpád, Eördögh Margit és Árpád, Unger Ferencz és Lajos, Ninger Aranka, Aitmann Gyula, Ritter testvérek, Ehrenheim Marietta, Urbanovich testvérek, Krausz Imre, Hegyessy Jolánka, Hruska Terka, Schmura Viktor, Baum Endre, Balogh Miklós és Ernő, Hornyánszky Zoltán, Stern Aranka és Etelke, Lázár Ferike, (Hibás bárczát ragasztván a levedre, 10 kr. bírságot kellett érette fizetni.), Szöllösy János és Gábor, Zsigmondy Zoltán, Schlichter testvérek, Freund Gyula, Strobentz testvérek, Babics Adolf, Fleischer Antonia, Mérei Sándor, Divéky Adorján, Remete Vilma és Ida, Lengyel Leona, Herzl Margit.

*
A »Kis Lap« XXXVI. kötet 20-dik számában közölt körrejtvény megfejtését utólag beküldték: Stern Aranka és Etelke, Balogh Miklós és Ernő, Hornyánszky Zoltán, Freund Gyula, Ribianszky Erzsi.

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

GYORSAN letelt a félesztendő s megint itt az idő, melyben néhány szót szoktam intézni kis olvasóim nagy táborához, visszapillantásul a multra, előre tekintésül a jövőbe. Örömmel teszem régóta, mert öröömre szolgál mindkettő: az is, ha visszapillantok a *Kis Lap* immár megfutott több, mint tizennyolcz évi pályájára; az is, ha előre tekintek folyton szebbnek ígérkező jövőjébe. A *Kis Lap* multjának örömeiben sok ezren osztoznak velem és ezek közt sok ezren vannak, kik már rég kinőttek kis hiveim sorából, érett koruk java idejét élék s szóban, írásban sokszoros tanuságát adják nekem, mily kedves emlékekben él a *Kis Lap*, boldog gyermekkoruk hű barátja, oktatója és szórakoztatója. Ezek az én élő bizonyosság-tevőim. S ha a jövőbe nézek, látom, mint siet a magyar gyermekvilág évről-évre növekedő számmal a régi és még mindig új *Kis Lap* zászlaja alá. Mert nincs már ma jó gyermek, ki jutalmul ne a *Kis Lap*-ot kérné és kapná szerető szüleitől.

Azon az uton, melyen eddig nekem is, kis olvasóim nagy seregének is annyi örömiünk kínálkozott, fog a *Kis Lap* haladni ezentul is változatlanul. Törekedni fog mentül nagyobb teljességre és tökéletességre, de gondosan megőrizve az immár két évtizeden oly jónak bevált irányt és beosztást. Az ifju szív és ifju elme mindig együtt fogja találni a *Kis Lap*-ban a szórakozást az okulással, a vidámságot a kedély nemesítésével.

Miként az eddigi kötetek, ugy a jövő hóval kezdődő **harminczhetedik** kötet is közölni fog egy-egy **hosszabb elbeszélés** mellett minden számban kisebb **beszélyt, mesét, eljátszásra alkalmas kis szindarabot**, ismeretterjesztő **czikkecskéket** és művészi rajzok kíséretében **költeményeket**. Megmarad változatlanul **Forgó bácsi postája**, melyben kis olvasóival érintkezik, lesznek elme-élesítő **rejtvények** és feladványok s a jótékonyág rovata is mindig nyitva áll azoknak, kik oly szerencsések, hogy segélyt nyújthatnak a szenvedőknek.

Az új kötetnél, tudom, új hivekkel szaporodva találok együtt régi hiveimet, kiket változatlan szeretettel üdvözöl

Forgó bácsi.

Tisztelettel kérjük a „Kis Lap“ t. előfizetőit, sziveskedjenek megrendeléseiket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetési pénzek, melyeknek küldésénél legczélszerűbb a postai utalványok használata, a „Kis Lap“ kiadóhivatalához, (Budapest, Ferencziek tere, 3. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó hivatala.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.